

noworodka. W jamie znajdowały się szczątki ludzkie o wadze około 160 g. Należały do dziecka w wieku kilku miesięcy.

Pozyskany w trakcie badań ruchomy materiał zabytkowy pozwala datować odkryte w Górsku groby na okres halsztacki. Wskazuje na to przede wszystkim obecność ceramiki malowanej, która w zdecydowanej większości jest charakterystyczna dla jego starszej fazy (Alfawicka 1970, s. 63). Podobną chronologię ma szpila z żelaznym trzonkiem i wykonaną z brązu stożkową główką. Na tej podstawie odkryte groby wiązać można z okresem halsztackim C.

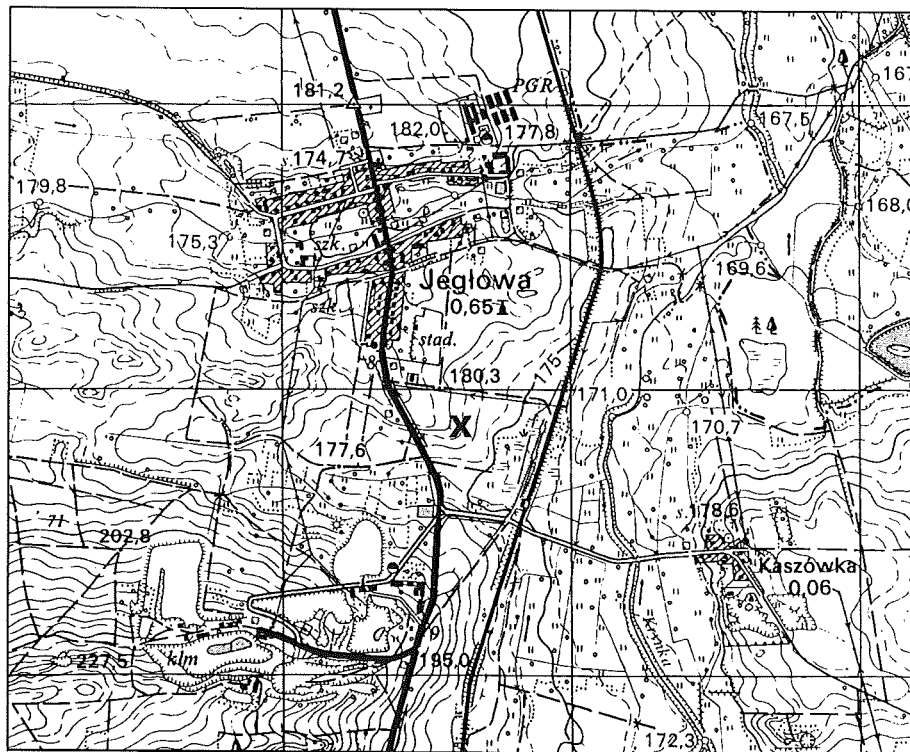
Mariusz Dobrakowski

JEGŁOWA, POW. STRZELIN

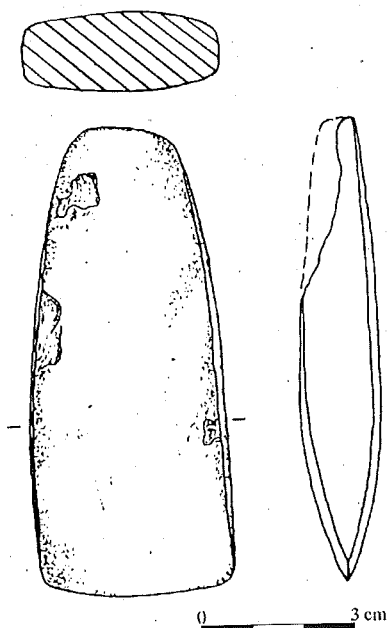
Jesienią 1999 roku jeden z mieszkańców Jegłowej dostarczył siekierkę kamienną znaną podczas prac polowych. W tym samym roku D. Bobak przeprowadził próbę weryfikacji terenowej znaleziska, jednak bez pozytywnego rezultatu. Na wskazanym przez właściciela polu ornym nie odkryto żadnych nowych materiałów zabytkowych.

Stanowisko zlokalizowane jest w części N Wzgórz Strzeleńskich, na polu ornym leżącym po lewej stronie drogi z Jegłowej do Krzywiny, w odległości około 900 m na SSE od centrum zabudowań miejscowości, na dość wybitnym, rozległym, cyfrowatym wyniesieniu, górującym nad krawędzią doliny rzeki Krynki (prawy dopływ Oławy), w odległości około 500 m na W od jej współczesnego koryta (ryc. 11).

Siekiera wykonana została ze związanej, żółtozielonkawej skały krystalicznej, najprawdopodobniej z aplitu, choć określenie to powinno zostać specjalistycznie zweryfikowane.

Ryc. 11. Jegłowa, pow. Strzelin. Lokalizacja znaleziska (oznaczona ukośnym krzyżem) na mapie w skali 1:25 000 (oprac. J. Bronowicki)

Ryc. 12. Jegłowa, pow. Strzelin. Siekiera kamienna kultury pucharów lejkowatych (rys. J. Bronowicki)

Pomimo, iż siekiera zachowała się z dużym uszkodzeniem jednej ze stron w partii przyobuchowej, to jednak ma podstawowe cechy pozwalające na jej określenie typologiczne i przyporządkowanie kulturowe. Jest to zatem stosunkowo płaska siekiera czworościenna o obuchu i ostrzu węższym od trzonu, czyli o największej wypukłości ścianek, widzianej w rzucie bocznym, przypadającej na około 1/3 wysokości liczonej od ostrza, które stanowi jednocześnie najszerszą partię narzędzia w zarysie (ryc. 12). Narzędzie jest symetryczne, tak w zarysie, jak i w rzucie bocznym. Wszystkie płaszczyzny zostały dość starannie oszlifowane, włącznie z płaszczyzną nieco wypukłego, acz cienkiego obucha; widoczne są jedynie fragmenty najgłębszych negatywów odlupków z etapu formowania siekiery.

Wszystkie wymienione cechy najlepiej opisują zabytki charakterystyczne dla instrumentarium ludności kultury pucharów lejkowatych na Dolnym Śląsku (por. Bronowicki 1997, s. 40-41).

Dariusz Bobak, Jarosław Bronowicki

KAMIENNA GÓRA

W 1999 r. uczestniczyłem w badaniach archeologicznych prowadzonych w trakcie układania instalacji ciepłowniczej w Kamiennej Górze. Inwestycja prowadzona była w obrębie strefy ochrony konserwatorskiej – strefa A (ryc. 13). Z tego powodu roboty ziemne zostały objęte nadzorem archeologicznym. Prace wykonywała Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska w Jeleniej Górze prowadzona przez archeologa Ryszarda Kołomańskiego.

Na zapleczu S pierzei rynku, na ul. Łącznej w wykopie nr 3 (ryc. 14), na głęb. ca 1,50 m, licząc od obecnego poziomu użytkowego, w warstwie, którą stanowiła ciemnobrązowa próchnica z domieszką ziemi znaleziono doskonale zachowany przedmiot kościany (ryc. 15, 16, 17). Ujęto go pod nr inwentarza K-G 2/3/99. W warstwie tej, datowanej na przełom XIV/XV w. wystąpiło także kilka fragmentów naczyń ceramicznych.

Kościany przedmiot posiada dług. 16,6 cm. W najszerszym miejscu ma 2,7 cm. Maksymalna grub. wynosi 0,6 cm. Przedmiot jest bardzo starannie wygładzony – wypolerowany. Górna strona narzędzia jest wypukła, spódni zaś niemalże idealnie płaska. Jeden koniec zabytku jest spiczasty, drugi jest płaski i ma szer. 2,3 cm. Poniżej płaskiego zakończenia występuje bardzo wyraźne zwężenie przedmiotu – w tym miejscu szerokość zabytku dochodzi do 2,1 cm. Patrząc od zwężenia w kierunku ostrego zakończenia narzędzia, na obydwu jego brzegach, zarówno po stronie wypukłej jak i po stronie płaskiej, przedmiot posiada ostre zakończenia krawędzi. Na powierzchni opisywanego narzędzia – zarówno płaskiej jak i wypukłej – widoczne są liczne nacięcia i zarysowania. Szczególnie ciekawe jest kilkanaście znajdujących się na wypukłej stronie niewielkich nacięć dług. 0,2-0,3 cm. Są one ułożone w rząd, równoległe do krawędzi bocznej, w bliskiej odległości od siebie (ryc. 15).

Z powodu braku analogii w literaturze nie można z całą pewnością określić funkcji jaką pełnił interesujący nas przedmiot. Kilka interpretacji jego przeznaczenia wydaje się jednak bardzo prawdopodobnych. Opisywane narzędzie mogło być związane z obsługą warsztatu tkac-